

عنوان مقاله:

تکمیل مفاد قرارداد

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های حقوق تطبیقی، دوره 28، شماره 2 (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسندگان:

عبداله رجبی - Department of Private Law, Faculty of Law, College of Farabi, University of Tehran, Qom, Iran

سید علی سید احمدی سجادی - Department of Private Law, Faculty of Law, College of Farabi, University of Tehran, Qom, Iran

خلاصه مقاله:

در انعقاد قرارداد، گاهی نیازمند آن هستیم که معلوم کردن برخی مفاد آن را به آینده بسپاریم و درباره ارکان اساسی عقد توافق کنیم. بسیاری از حقوق دانان این قرارداد را مبهم و حتی باطل می دانند؛ اما با توجه به ارتباط اندکی که شرایط معلوم و معین با نظم عمومی دارد، از فقه و قانون مدنی و رویه تجارتی چنین بطلانی بر نمی آید. پس مسئله آن است که ضوابط تکمیل مفاد قرارداد کدام است؟ با بررسی احکام حقوقی موجود در قانون مدنی، از راه تفسیر لفظی و سیاقی احکام و با نظر به عرصه عمل، به این نتیجه می توان رسید که تکمیل قرارداد ناتمام که مشروع بوده و امکان اجرا داشته باشد، می تواند به ضابطه عینی سپرده شود یا اینکه اراده دو طرف عقد یا یکی از طرفین یا ثالث حاکم باشد. در صورتی که این معیارها در قرارداد نباشد، دادگاه می تواند خود وارد شود و به تکمیل قرارداد بپردازد؛ مثلاً به رویه طرفین توجه یا آن را تجزیه کند. همه این موارد، در صورتی صحیح است که بتوان ضابطه عینی یا تصمیم شخصی یا رای دادگاه را ارزیابی کرد. در غیر این صورت، قرارداد باطل است؛ بنابراین، رویکردهای حقوق دانان مدنی که برگرفته از نگاه پوزیتیویستی به قراردادها، مورد انتقاد است.

کلمات کلیدی:

Law of Contract, Incomplete Contract, Vagueness of Contracts, Certainty in Contracts, Legal discretion, Objectivity

قراردادهای ناتمام؛ عقد مبهم؛ مفاد عقد؛ تشخیص قضایی؛ معلوم و معین بودن موضوع عقد.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2078945>

